

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/43/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8518200418
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8518200418.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: K. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XXX, právne zastúpený: JUDr. Marián Geleneky, advokát, Garbiarska 20, Stará Ľubovňa proti žalovaným: 1.. Q., A., E. XXXX/XX, A. E., T.: XX XXX XXX, právne zastúpený: AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., Kmeťova 26, Košice, IČO: 47 237 406, 2. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXX/ X, A. E., právne zastúpený: JUDr. Vladimír Dlugolinský, advokát, Levočská 1, Stará Ľubovňa, v konaní o náhradu škody z titulu ublíženia na zdraví, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 6C 16/2018-147 zo dňa 12.03.2020 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok vo výroku II. a vo výroku III. v časti náhrady trov konania medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodoval o nároku žalobcu na náhradu škody z titulu ublíženia na zdraví, pričom súd prvej inštancie zastavil konanie voči žalovanému v 2. rade, zamietol žalobu voči žalovanému v 1. rade a priznal žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%.

2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav v tomto rozsahu:

„Žalovaný v 1. rade na základe cenovej ponuky si objednal u otca žalobcu, M. R. - živnostníka, maliarske práce autodielyne a to na základe ústnej dohody. Tato skutočnosť nebola sporná. Dohodnutá doba nástupu na práce bola sporná, nakoľko žalobca tvrdil, že práce sa mali vykonať v dobe od XX.X.XXXX do XX.X.XXXX, žalovaný tvrdil, že nastúpili na práce skôr ako bolo dohodnuté, a to na základe vlastného rozhodnutia. Žalovaný v 1. rade trval na tom, aby sa práce vykonávali mimo režimu prevádzky autodielyne. Vzhľadom na rozsah prác a dohodnutú dobu požiadal žalobcu K. R. jeho otca M. R. a tiež aj jeho brata M., aby mu s týmito maliarskymi prácami pomohli. Z tvrdení žalobcu vyplýva, že išlo o bežnú výpomoc syna otcovi, nešlo medzi nimi o dohodu o vykonaní prác ani dohodu o pracovnej činnosti. V každom prípade išlo o pracovný vzťah žalobcu so živnostníkom - jeho otcom. Pri nástupe na práce neboli priestory prevádzky prázdne čo nebolo sporné. Následne za účelom odmastenia stien bolo potrebné najprv aplikovať látku na odmastenie, ktorú poskytol objednávateľ - žalovaný v 1. rade. Tento však uviedol, že na použitie ním navrhutej látky ako odmasťovača netrval len uviedol, že nejaký odmasťovač má a bolo na uvážení zhotoviteľa či je ho možné použiť. Bolo na jeho zodpovednosti upozorniť objednávateľa na nevhodnú povahu použitia tejto veci.

Následne ďalší deň počas realizovania odmasťovacích prác mal do dielne vojsť zamestnanec žalovaného v 1. rade so zapáleným plynovým horákom - kartušou, ktorým si mal pripáliť cigaretu, potom išiel zavrieť dvere, horák položil na zariadenia na sťahovanie pneumatík a nasledoval výbuch a požiar, ktorý spôsobil žalobcovi popáleniny.

Tieto tvrdenia rozporoval žalovaný v 1. a 2. rade. Udalosť neoznámili polícii, ani T. práce, žalobcu následne hneď odviezol otec do nemocnice na ošetrovanie. Na ďalších postupoch a náhradách sa mali dohodnúť žalobca so žalovaným v 1. rade.

Z predloženého Osvedčenia o živnostenskom oprávnení vyplýva, že otec žalobcu M. R. mal v spornom období oprávnenie na vykonávanie živnosti v oblasti - murárstvo, a to od XX.X.XXXX.

Z pracovnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade vyplýva, že bol medzi nimi pracovnoprávny vzťah. V pracovnej zmluve je uvedený druh práce - automechanik /údržba a oprava motorových vozidiel/. V zmysle výpisu z obchodného registra žalovaného v 1. rade, je uvedený aj predmet jeho činnosti, ktorý jednoznačne súvisí s opravou a údržbou áut, a druhom práce dojednanom v pracovnej zmluve.“

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 2 Obchodného zákonníka, § 2 Živnostenského zákona, § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 536, § 537, § 538 Obchodného zákonníka, § 195 ods. 1 Zákonníka práce, § 2 Zákona č. 82/2005 Z.z., § 116 Občianskeho zákonníka a § 195 Zákonníka práce.

4. Aplikáciou hmotnoprávnych ustanovení dospel k záveru, že žalobca pracujúc vo forme tzv. výpomoci svojmu otcovi, ako rodinnému príslušníkovi, nebol v žiadnom vzťahu k žalovanému v 1. rade, nakoľko bolo preukázané, že právny vzťah tu existoval medzi zhotoviteľom, teda otcom žalobcu a žalovaným v 1. rade na základe zmluvy o dielo. Z uvedeného je zrejmé, že prípadná škoda, ktorá žalobcovi vznikla by mohla byť uplatniteľná len voči jeho otcovi, teda živnostníkovi, v prospech ktorého pracoval, a preto žalobca nemá nárok na akékoľvek plnenie od žalovaného v 1. rade, a preto nemá aktívnu legitímáciu v spore. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na to, že ani žalovaný v 1. rade nemá pasívnu vecnú legitímáciu v konaní a tvrdená výpomoc rodinnému príslušníkovi nebola v konaní preukázaná, nakoľko v zmysle citovaných ustanovení zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní, musia byť splnené podmienky, kedy blízka osoba bez pracovnoprávneho vzťahu môže vypomáhať podnikateľovi, ak je dôchodková poistená, či poberá dôchodok, alebo sa jedná o žiaka či študenta do XX rokov. Tieto skutočnosti v konaní preukázané neboli.

5. Z dôvodu späťvzatia došlo k zastaveniu konania voči žalovanému v 2. rade.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle zásady úspechu.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie zo strany žalobcu, a to voči výroku II., ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu voči žalovanému v 1. rade a do výroku III., ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanému v 1. rade náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%. Odvolateľ odôvodnil podanie odvolania ustanoveniami § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, pričom poukázal na to, že nesúhlasí s dôvodmi uvádzanými v rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý je predčasný a bez náležitého zistenia skutkových ako aj právnych okolností. Súd nie je viazaný právnym posúdením v žalobe a mal brať do úvahy aj to, či nie je daná zodpovednosť žalovaného v 1. rade v zmysle ustanovenia § 420a Občianskeho zákonníka, nakoľko bolo preukázané, že na základe ústnej zmluvy došlo medzi otcom žalobcu a žalovaným v 1. rade k dohode o vykonaní maliarskych prác, ktoré mali byť vykonávané v čase, kedy autodiela nebude v prevádzke. Otec žalobcu spolu so žalobcom nastúpil do autodiela na vykonanie maliarskych prác a bolo preukázané, že na odmasťovanie stien autodiela im poskytol chemikáliu konateľ spoločnosti žalovaného v 1. rade, pričom nebolo vyvrátené tvrdenie, že riadne nevyprázdnil dielňu a v autoservise sa nachádzali autá na opravu, ktorú vykonávali jeho zamestnanci. Žalovanému v 1. rade bolo zrejmé, že maliarske práce vykonáva nielen otec žalobcu, ale aj žalobca, pričom toto nenamietal a nebolo sporné ani to, že poskytol žalovaný v 1. rade chemikáliu na odmasťovanie stien, o ktorej vedel, že je vysoko horľavou. To, či k požiaru došlo v dôsledku pripaľovania cigarety zamestnancom žalovaného v 1. rade, alebo manipuláciou s otvoreným ohňom pred dverami z dôvodu nahriatia tiesniacej kovovej podlažky nie je rozhodujúca, no tvrdenie žalovaného nasvedčuje tomu, že zamestnanci žalovaného riadne pracovali a vykonávali svoju činnosť automechanikov, samotný automechanik, ktorý tak manipuloval s plameňom pracoval dlhodobo v dielni žalovaného v 1. rade, pričom musel vedieť podľa zápachu, že odmasťovacia kvapalina, ktorá bola použitá je vysoko horľavá. Je teda zrejmé, že po započatí maliarskych prác žalovaný v 1. rade riadne nezabezpečil dielňu tak, aby sa tam nevykonávala oprava áut, pričom on poskytol chemikáliu na odmasťovanie bez toho, aby

poučil o charaktere tejto chemikálie a následne jeho zamestnancom bolo spôsobené vznietenie výparov v súvislosti s prevádzkovou činnosťou mechanika. Z uvedeného dôvodu je zrejmé, že žalovaný v 1. rade v dôsledku prevádzkovej činnosti spôsobil škodu žalobcovi a predpokladom zodpovednosti podľa § 420a Občianskeho zákonníka nie je zavinenie zodpovednej osoby, ale ide o objektívnu zodpovednosť, nakoľko škoda vznikla existenciou udalosti vyvolanej prevádzkovou činnosťou, teda nahrievaním kovovej podložky v súvislosti s opravou motorového vozidla a v dôsledku použitia chemikálie, ktoré poskytol žalovaný v 1. rade. To, že vznikla škoda bolo preukázané lekárskymi správami a posudkami a existuje tu príčinná súvislosť, kedy vznietenie spôsobil zamestnanec žalovaného v 1. rade. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Odvolateľ navrhoval, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalovaný v 1. rade vo svojej replike k podanému odvolaniu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a riadne odôvodnený, pričom je nepochybné, že žalobca v podanom odvolaní založil svoju argumentáciu na inštitúte zodpovednosti za škodu podľa § 420a Občianskeho zákonníka, pričom túto argumentáciu po prvýkrát použil až ním podanom odvolaní, čo je novotou v zmysle § 366 CSP. Žalobcovi nič nebránilo uplatniť predmetnú argumentáciu už v konaní pred súdom prvej inštancie. V prípade, že by aj bola prijatá táto jeho argumentácia, žalobca nepreukázal existenciu predpokladov za uplatnenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovou činnosťou podľa § 420a Občianskeho zákonníka, nakoľko nebolo preukázané, že škoda bola spôsobená prevádzkovou činnosťou žalovaného v 1. rade. Žalovaný v 2. rade ako zamestnanec riadne vykonával svoje pracovné povinnosti bez vedomosti o tom, že žalobca pracuje s horľavou látkou. K vzniku škodovej udalosti došlo udalosťou, ktorá nemala pôvod v prevádzke, navyše ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalovaný v 1. rade predmetný odmasťovač otcovi žalobcu len ponúkol, no netrval na jeho použití. Žalovaný v 1. rade nemôže zodpovedať za použitie odmasťovača žalobcom pri výkone maliarskych prác, pričom vykonávateľ týchto prác, ako odborne spôsobilá osoba, si mal preveriť použitie takéhoto prostriedku, čo však neučinil a jeho manipuláciou s ním spôsobil predmetný následok. K vzniku škody na zdraví došlo v dôsledku vlastného konania poškodeného, ktorý si neoveril s akou látkou pracuje. Žalovaný v 1. rade uviedol, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol v čom sú naplnené odvolacie dôvody, nakoľko aplikácia odvolacích dôvodov musí byť odôvodnená a preukázaná. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok.

9. Žalobca vo svojom vyjadrení k replike žalovaného v 1. rade uviedol, že argumentácia žalobcu nie je postavená na nových skutočnostiach, ktoré v konaní pred súdom prvej inštancie neboli použité, ide o skutočnosti, ktoré sa týkajú toho istého právneho nároku, pričom súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou, ale len skutkovým vymedzením žaloby. Súd prvej inštancie nevykonal ani výsluch strán sporu, na základe ktorého mohol dospieť k inému právnemu posúdeniu, a preto nesprávnym procesným postupom neumožnil strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva tak, že porušil právo na spravodlivý proces. Určité skutočnosti v konaní boli zistené až po podaní návrhu na súd, kedy bolo zistené, že žalovaný v 2. rade bol v pracovnom pomere so žalovaným v 1. rade a následne poukázal aj na skutočnosť, že pôvodne žalovaný sa mal zúčastniť školenia ohľadom bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci v oblasti prevádzky autoservisu, kedy je zvýšené nebezpečenstvo požiaru vzhľadom na používanie chemikálií. Nakoľko žalovaný v 2. rade bol dlhoročným pracovníkom žalovaného v 1. rade, mal vedomosť o tom, s akou látkou pracuje žalobca, a preto tvrdenie žalovaného v 1. rade, že zamestnanec nemal vedomosť o tom, že žalobca pracuje s horľavou látkou, nie je pravdivé. Rovnako sa žalobca nestotožnil s vyjadrením žalovaného, podľa ktorého škoda nebola spôsobená činnosťou žalovaného, nakoľko je zrejmé, že žalovaný v 2. rade si riadne vykonával svoju prácu v autodielni a následne došlo k výbuchu a požiaru. To, že otec žalobcu nemusel použiť predmetnú kvapalinu na odmasťovanie je účelovým tvrdením, nakoľko žalovaný v 1. rade neupozornil otca žalobcu, že sa jedná o vysoko horľavú látku, čo bolo je povinnosťou pokiaľ mu takúto látku na odmasťovanie stien poskytol.

10. Následne žalovaný v 1. rade k uvedenému uviedol, že trvá na tom, že odôvodnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu predstavuje novoty v odvolacom konaní a nie je možné na nich prihladať. Zároveň uviedol, že žalobca do absurdna uvádza argumentáciu o zodpovednosti z prevádzkovej činnosti, ktorá zakladá priamy právny vzťah medzi žalovaným v 1. rade a žalobcom, pričom žalobca tým, že vykonával nelegálnu prácu, spôsobil, že predmetný úraz nemôže byť posúdený ako pracovný. Rovnako poukázal na to, že neboli naplnené ani predpoklady podľa § 420a Občianskeho zákonníka, pričom právny vzťah existoval len medzi otcom žalobcu a žalovaným v 1. rade, ktorý sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a podľa uvedeného zhotoviteľ postupuje samostatne a nie je

pri určení spôsobu vykonania diela viazaný pokynmi objednávateľa. Z uvedeného je zrejmé, že ak bol poskytnutý zamestnancom žalovaného v 1. rade prostriedok na odmastenie stien, bolo zodpovednosťou otca žalobcu posúdiť, či tento je vhodný na odmastenie stien a žalovaný v 1. rade nemal povinnosť o tom poučovať či už otca žalobcu alebo jeho samotného. Akékoľvek nároky teda si žalobca môže uplatňovať len voči svojmu otcovi. Zároveň poukázal na ustanovenie § 551 Obchodného zákonníka, kedy je zhotoviteľ povinný upozorniť objednávateľa na nevhodnú povahu vecí prevzatých od objednávateľa a otec žalobcu mal upozorniť žalovaného v 1. rade na takúto povahu prevzatých vecí, čo však nevykonal. Poškodený sa nepochybne spolupodieľal na škode, čo je nutné brať do úvahy.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

12. Odôvodnenie rozhodnutia súdu musí dať odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Právne posúdenie je vždy vecou súdu v zmysle zásady iura novit curia (práva pozná súd), ktorou je občianske súdne konanie ovládané. „Ak účastník uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný právnym názorom účastníka a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú...“ (uznesenie Najvyššieho súdu z 22. septembra 2010 sp.zn. 5 Cdo 196/2009). Rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľným, nakoľko sa v tomto súd prvej inštancie nevyporiadal s možnou aplikáciou ustanovenia § 420a Občianskeho zákonníka. To, že žalobca neuviedol predmetnú právnu kvalifikáciu v odôvodnení svojej žaloby neznačí, že súd nemusí posudzovať vec aj z pohľadu týchto ustanovení Občianskeho zákonníka, nakoľko právne posúdenie je vždy vecou súdu. Nie je povinnosťou strany, aj keď je zastúpená advokátom, aby navrhla uplatniť predmetnú právnu úpravu na skutkový stav.

13. V danom prípade je zrejmé, že súd prvej inštancie neaplikoval na zistený skutkový stav možné použitie ustanovenia § 420a Občianskeho zákonníka, kedy ide o osobitný druh objektívnej zodpovednosti, pri ktorej sa nevyžaduje ani protiprávnosť konania a ide o zodpovednosť za výsledok. Z uvedeného dôvodu je predmetné rozhodnutie zaťažené nepreskúmateľnosťou, nakoľko sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal možnou aplikáciou tohto ustanovenia Občianskeho zákonníka, preto jeho ďalšou povinnosťou v konaní bude právne posúdenie skutočnosti, či sa na zistený skutkový stav nevzťahujú ustanovenia § 420a Občianskeho zákonníka. Je teda nutné ustáliť kto je zodpovednostným subjektom v zmysle citovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka, či táto škoda bola spôsobená prevádzkou činnosťou, prípadne v akej miere sa podieľa prevádzková činnosť na vzniku škody a následne prípadne zistiť, či sú dané liberačné dôvody pre zbavenie sa prípadnej zistenej zodpovednosti žalovaného v 1. rade, a to či už úplne alebo z časti, teda či škoda bola spôsobená prípadne neodvratiteľnou udalosťou, ktorá nemala pôvod v prevádzke, respektíve či príčinou vzniku škody bola aj činnosť poškodeného, a to či úplne alebo čiastočne. Až po zodpovedaní týchto otázok bude možné považovať rozhodnutie súdu prvej inštancie za preskúmateľné.

14. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že sa nejedná o novotu v odvolacom konaní, nakoľko novotou v zmysle § 366 CSP v odvolacom konaní sú prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, nakoľko takýmito prostriedkami sú najmä skutkové tvrdenia, popretia skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky (§ 149 CSP). Z uvedeného je zrejmé, že za prostriedok procesnej obrany či procesného útoku nemožno považovať právne posúdenie, ktoré rieši súd bez ohľadu na to, či strana sporu takéto právne posúdenie vo veci vznesie alebo nie.

15. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia nepochybne je porušením práva strany sporu na spravodlivý proces. Aj z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR či Ústavného súdu SR vyplýva, že súdne rozhodnutie vyžaduje, aby obsahovalo odpoveď na námietky vznášané stranami sporu, pričom práve dostatočné dôvody musia byť uvedené ku skutočnostiam, ktoré sú rozhodujúce pre rozhodnutie. Je potrebné uviesť, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry

Európskeho súdu pre ľudské práva ako aj z rozhodnutí Ústavného SR totiž vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006); právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov; ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (vid. IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07). Z práva na spravodlivé súdne konanie v tejto súvislosti vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07). 20. Odvolací súd došiel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie nespĺňa vyššie uvedené kritéria pre odôvodnenie rozhodnutí, a preto je nepreskúmateľný.

16. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnutý rozsudok postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil vo výroku II. a v súvisiacom výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).